

Jordi Matilló

Podia haver estat

Un conte de l'edat mitjana

Jordi Matilló Publicaciones

Segunda edición: mayo de 2016

© Jordi Matilló Ayats

Reservados todos los derechos

JORDI MATILLO PUBLICACIONES

www.jordimatillopublicaciones.com

ISBN: 978-84-608-8069-1

Printed in Spain

El contenido de esta obra está protegido por la Ley, que establece penas de prisión y/o multas, además de las correspondientes indemnizaciones por daños y perjuicios, para quienes lo reprodujeran, plagiaran, distribuyeren o comunicaren públicamente, en todo o en parte. Queda prohibida, asimismo, la inclusión total o parcial de este libro en un sistema informático, su transmisión en cualquier forma o por cualquier medio, ya sea electrónico, mecánico, por fotocopia, registro u otros métodos, sin la preceptiva autorización previa y por escrito del titular del copyright.

Podia haver estat es un conte.

No es real, només un conte.

*Un conte dedicat a la meva dona i als
meus fills, qui comparteixen i pateixen
la meva afició per la historia i les pedres
antigues, i amb qui, junts, em visitat
tantes esglésies, ermites, castells i
comandaries templeres.*

Només una brisa lleugera que arriba del mar fa aixecar cavallets blancs damunt les onades. Malgrat que encara estem al mes de març el garbí s'ocupa de suavitzar l'ambient. L'hivern sembla que s'allunya.

A la platja, damunt d'un petit turó de sorra aixecat per l'últim temporal, una figura mira mar enllà. El vent li fa ballar la seva capa de color blanc, però ell no es mou. Té la vista perduda en l'horitzó.

En Guillem de Cardona mira la costa mentre s'acaricia la barba i deixa volar els pensaments en fets i llocs llunyans.

Vesteix la roba de la seva Orde i es cobreix amb una capa blanca on hi ha una creu vermella sobre l'espatlla. Al cinturó porta l'espasa i es protegeix el cap amb un casc lluent que brilla sota el sol.

Per uns instants la memòria li fa recordar tots els fets en els que va participar a Terra Santa juntament amb els seus germans templers.

Un sentiment de nostàlgia s'apodera d'ell i els records viscuts li fan caure unes llàgrimes dels ulls.

Nascut a Granyena, en terres de Lleida, mai no hagués pogut pensar que la seva vida acabaria tan lligada a la mar i que hagués hagut de creuar tantes vegades aquest Mediterrani que ara contempla.

Sense deixar el seu turó, mira com trenquen les onades i pensa que més enllà de l'aigua està la terra on ha vist lluitar i morir els seus germans, per alliberar i guardar els llocs on Jesús va viure i va donar la seva vida per salvar els homes. Jerusalem, Acre, Trípoli. Són noms que té gravats dins el seu cor, i on encara hi ha molts dels seus companys protegint els llocs sants i vessant la seva sang a mans dels sarraïns infidels.

Però ell sap molt bé que és una lluita perduda. El destí no es pot canviar i els cristians acabaran sent expulsats de Terra Santa i abandonats de la mà de Déu a causa de la seva maldat.

Les creuades, que havien de ser una lluita justa per retrobar l'home amb Déu i lliurar Terra Santa dels infidels, han acabat en una batalla entre germans, i una disputa pel poder entre els Senyors arribats de tots els petits regnes d'Europa.

Fins i tot el Papa ha consentit barbaritats que foren inimaginables per tal d'imposar el seu poder temporal.

En Guillem reflexiona en tots els fets que ha vist al llarg de la seva llarga estada a Terra Santa i pensa en com de diferent s'ho imaginava tot plegat, quan ja fa molts anys encara havia d'ingressar a l'Orde.

Fins i tot, quan va ser anomenat Mestre Major de Catalunya i Aragó, les notícies que alguns germans vinguts de Jerusalem li donaren, no li permeteren fer-se una idea que la lluita contra els sarraïns portaria els creuats tan lluny de Déu.

Ara, l'Orde del Temple, la mateixa que fou fundada per nou valents cavallers després de la primera creuada i que es va

dir l'Orde dels Pobres Cavallers de Crist, coneguts com els templers, es preparava per a nous temps i ell, en Guillem de Cardona, ha de complir una important missió.

Per això es troba en aquella solitària platja al nord de la ciutat de Barcelona, lluny de mirades indiscretes.

Un moviment del seu cavall el fa tornar a la realitat. L'animal, un pura sang àrab de color blanc i de molt bella estampa, va ser el regal que li va fer un califa abans de deixar les fines sorres del desert de Síria, quan va haver de tornar a la seva terra per tal de complir la delicada missió que el Mestre Major li va encomanar.

La bèstia camina al costat del seu amo apartant la sorra i buscant els petits brots d'herba que comencen a sortir, apuntant la propera primavera.

Lentament el cavaller baixa del turó i s'adona de la presència de gent al fons de la platja. Protegint-se els ulls amb la mà mira cap al nord i veu que no està sol.

Preocupat, com si tornés a ser a Orient, repassa la situació buscant una estratègia que permeti que els desconeguts, en el cas de ser enemics, no li impedeixin acomplir la missió.

Ell s'ha avançat tot sol per vigilar el terreny i ara, quan l'expedició és a punt d'arribar, descobreix que a la platja hi ha estranys. I això el trasbalsa perquè ha deixat a la seva companyia escortant una colla de carros que, portant un dels més preuats tresors de la cristiandat, s'apropa des de l'interior per ser embarcat rumb a les llunyanes illes del nord.

Ja fa dies que varen iniciar el seu viatge des de la terra dels Càtars, més enllà dels Pirineus, portant amb ells la càrrega que uns valents varen treure del Castell de Montsegur, tot burlant el setge de les tropes reials.

Ho varen fer dos mesos abans que els soldats agafessin la fortalesa i cremessin els seus habitants per heretges, seguint el ritual purificador del foc que la Santa Inquisició, tant ha posat a l'ordre del dia. Ara aquests tresors viatgen cap a la platja on es troba en Guillem, protegits per una trentena de templers escollits d'entre els millors.

Mentre mira les figures, en Guillem s'apropa al seu cavall, i agafant-li el morrió el fa caminar al seu costat en direcció a les persones estranyes de la platja.

Com si també l'hagués vist, en aquell moment una figura comença a caminar cap a ell. En Guillem posa la seva mà damunt el pom de l'espasa i al notar la fredor del ferro sent que li torna la tranquil·litat.

Per tenir avantatge sobre el seu oponent, munta a cavall, s'ajusta el casc i s'atura.

L'estrany continua avançant cap a ell tot sol. En Guillem mira darrera l'estrany i veu que no hi ha ningú.

Més tranquil, en veure que no li han preparat cap parany, s'atura. Ara la figura ja és tant sols a un centenar de metres i en Guillem descobreix que és un vell de barba blanca i caminar encorbat el qui s'acosta.

A les mans no hi duu res. Aparentment el visitant no empenya cap arma amenaçadora. Tan sols s'ajuda per caminar d'un vailet que fins ara en Guillem no havia vist.

Tots dos van vestits amb robes senzilles i van descalços. En Guillem els contempla des de dalt del cavall i ells el miren amb respecte mentre li somriuen. Amb treball el vell fa els últims metres i s'acosta on està en Guillem.

El templer baixa del cavall i es treu el casc, deixant que la brisa torni a acariciar-li els cabells.

Amagat rere el seu avi, un vailet d'uns deu anys mira espantat aquella figura.

Als ulls del nen, aquell home tan alt i fort només pot haver sortit del mateix infern. La roba, la cota de malla, el casc brillant, la capa blanca de cavaller amb la creu vermella, i sobretot, l'enorme espasa que li penja del cinturó, fan que el noi quedi bocabadat.

Mentrestant, el seu avi torna a somriure i saluda el templer.

—Bon dia tingueu noble cavaller. La meva família i jo us hem vist mentre preparàvem la nostra barca per anar a pescar i hem pensat que potser necessitaríeu ajut.

—Bon dia tingueu noble ancià. Us agraeixo el vostre interès però estic bé i no necessito res. —Respon en Guillem mirant als ulls del vell per veure si diu la veritat.

—Mireu noble cavaller, —insisteix ell— no és gaire normal veure ningú en aquesta solitària platja, i encara menys un brau templer. No voldria que em prengueu malament per ficar-me allà on no em demanen però, esteu segur que no us podem ajudar de cap manera?

Més relaxat en Guillem respon:

—De veritat us dic que estic bé. Tan sols estava mirant la platja i el mar mentre espero uns germans que han d'arribar aviat. Digueu-me noble ancià, quina és aquesta platja?

—Aquesta platja no té nom. Aquí tan sols hi vivim la meva família i jo des de fa molts anys, però ningú més. La meva dona, el meu fill i la seva muller, i el meu nét Pere que s'amaga rere meu.

Dient això, el vell fa sortir d'entre la seva roba on s'amaga, el vailet, que obre uns ulls grans com plats davant la presència del templer.

—Així, mai —no hi ha ningú aquí?

—Ningú tret de nosaltres que tenim la nostra cabana més amunt, al costat de la riera. Al matí sortim a pescar. I si la sort ens acompanya, i el mar es mostra generós, anem al poble que hi ha més enllà, direcció a Barcelona, a vendre la pesca. Abans de morir demano a Déu que la pesca sigui abundant per ajuntar el necessari i construir una casa gran i forta aquí mateix, poder comprar bestiar i fer-ne un mas. El mas nou li vull posar de nom quan estigui fet. I vós, puc saber què us porta a visitar la nostra platja?

—Com he dit, estic esperant uns germans amb qui hem quedat de trobar-nos aquí. No heu de témer res de nosaltres.

—No temo res de qui porta la creu com vós. Però la meua edat em fa ser prudent i alhora curiós. No em respongueu si no voleu, però em sembla molt estranya la vostra presència aquí, i més sabent que aviat arribaran d'altres cavallers. A més, la vela que es veu a l'horitzó també sembla que vingui cap aquí.

Al sentir això en Guillem mira cap el mar buscant en la llunyania la vela de la que el vell parla. Però no veu res.

—Ancià, on és la vela que dieu que veieu? Jo no veig cap vaixell que s'apropi...

—Vós no sou pescador i no teniu ulls per mirar el mar. I pel vostre accent veig que sou de terra endins. Jo, en canvi, des que vaig néixer tota la meua vida ha transcorregut damunt la sorra d'aquesta platja, o navegant pel mar recollint els fruits que Déu m'ha volgut donar. Per això puc

veure allò que d'altres no poden veure, encara que ho tinguin davant. Els meus ulls estant fets per percebre quelcom a la mar. No us ofengueu noble cavaller però, si mireu al fons, a llevant, veureu una vela que lluita contra la corrent per acostar-se aquí.

En Guillem mira cap on li diu el vell i, després de fixar molt la vista, els seus ulls acaben descobrint un petit punt damunt l'aigua. Fent visera amb ambdues mans distingeix que el punt és en realitat un vaixell que salta per damunt de les onades, desapareixent uns moments després de cada salt, i tornant a aparèixer al cap d'uns segons.

Quan en Guillem gira el cap de nou vers els nouvinguts pot copsar el somriure del vell i el rostre innocent del nen que mira el seu avi, mostrant una rialla de satisfacció davant la mestria del padrí.

—He de reconèixer noble ancià, que malgrat la meua llarga experiència, m'heu donat una lliçó que no oblidaré. Cert és que a vegades estem cecs a pesar de veure, doncs no sabem distingir allò que tenim davant i que és evident.

—I si tots anéssim amb menys presses i escoltéssim més als demés el món aniria més bé. Veieu noble cavaller com sí que podia ajudar-vos?

—Ben cert. Dieu, com es diu aquest vailet que no obre la boca però que en canvi mira amb els ulls tan oberts que sembla que li hagin de saltar de la cara?

—Aquest marrec tan curiós és el meu nét Pere. Però a casa li diem Peret. Doncs malgrat que ja té deu anys, com veieu, és un xic esquifit. No us preocupi que no xerri cap

paraula, doncs de ben segur que és perquè no us té confiança. Doneu-li temps i no sabreu com fer-lo callar. Oi que sí, Peret?

El nen es mira el templer des de darrera del seu avi i li regala un somriure sense treure els ulls de l'espasa. En Guillem se n'adona i amb la seva mà dreta la treu del cinturó. El moviment del templer, i el fet de veure davant seu aquell ferro tan gran, fa que el noi s'espanti i s'amagui de nou rere l'avi. En Guillem s'hi acosta ajupint-se i li apropa el pom de l'espasa mentre el convida a agafar-la.

Obrint encara més els ulls, el nen mira el seu avi buscant l'aprovació, i en veure que no li diu res, agafa amb suavitat aquella majestuosa espasa que desprèn milers de raigs amb la llum del sol. Amb prou feina la sosté amb ambdues mans.

En Guillem i l'avi riuen en veure la cara de babau que posa en Peret.

Ell aguanta cofoi l'espasa per damunt del seu cap, mentre s'imagina lluitant contra milers de monstres marins, com els que surten a les històries que l'avi li explica tots els vespres a la vora del foc. El vell pren l'espasa amb suavitat al seu nét i li torna a en Guillem tot dient:

—Teniu la vostra espasa cavaller. Nosaltres som gent de pau i no hem de menester cap ferro. Tan sols les nostres xarxes i estris de pesca. La meua família i jo som gent cristiana, i no veiem en la violència la solució a cap problema. De ben segur que vós heu rebut la instrucció adient per fer un bon ús d'ella i sabeu quan, i com l'heu de treure.

—Teniu raó noble ancià. Malauradament vivim moments difícils, i molts hem triat aquest camí de lluita contra la injustícia i la defensa dels més dèbils. Aquest és el camí que els

meus germans del Temple i jo hem seguit. Mai no heu de témer res de cap germà que porti la creu damunt la capa. La nostra Orde es va crear fa molts anys a Jerusalem per defensar els qui, com vós, volien lloar el Senyor fent pelegrinatge als Sants Llocs. I és per protegir la vida dels sarraïns que vàrem fer els nostres vots.

Dit això, en Guillem torna l'espasa al seu lloc, i torna a mirar cap a l'horitzó.

Amb sorpresa s'adona que, mentre xerraven, el punt llunyà s'ha convertit ara en la silueta ben marcada d'un vaixell que cada cop s'apropa més a la platja.

Fins i tot ja es poden distingir les tres veles de color blanc que, inflades pel vent, donen força al vaixell per acostar-se a la platja.

I la bandera templera hi oneja damunt el pal més alt.

El blanc i el negre de la beaucent es dibuixen sobre el cel, i això fa que en Guillem recordi la seva missió.

—Ancià, heu dit que teniu una barca, oi?

—Sí senyor. Allà damunt la sorra la tinc. Llest a sortir.

—Estaríeu disposat a fer una feina per l'Orde del Temple? Per suposat que us pagaré un preu just pel vostre servei.

—De l'afer que parreu, no és precisament anar de pesca, oi? Que potser té relació amb el vaixell, i els carros que per darrera vostre s'apropen?

Si vols mes fes clic [AQUI](#)